

Tereny wymagające rewitalizacji na obszarze miasta Elbląga – określone w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego miasta Elbląga

1. Zespół Starego Miasta objęty programem retrowersji realizowanej od 1980 roku /pierwsza rewitalizacja w Polsce/.
2. Tereny centralnie położone o znaczących walorach historyczno – kulturowych objęte w całości lub części ochroną konserwatorską z dużym udziałem zdegradowanej zabudowy mieszkaniowej, która osłabiła ich dynamikę rozwoju. Tereny te mogłyby stanowić rezerwę dla wielofunkcyjnej zabudowy śródmiejskiej.
3. Tereny starych przedmieść, posiadające walory historyczno – kulturowe oraz zasoby w dużym stopniu zdegradowanej zabudowy mieszkaniowej – po przeprowadzeniu procesu rewitalizacji polegającej na modernizacji i intensyfikacji zabudowy mogą stać się nowoczesnymi, estetycznymi i funkcjonalnymi osiedlami mieszkaniowymi.
4. Osiedla z lat 60 – tych, 70 – tych i 80 – tych, tzw. „bokowiska” – wymagające bardziej funkcjonalnego i estetycznego zagospodarowania przestrzeni publicznych oraz wewnątrz blokowych. Pożądana byłaby również korekta architektury tych zespołów dla lepszej ich identyfikacji przestrzennej.
5. Tereny po – przemysłowe o dużym potencjale gospodarczym i dogodnym położeniu w strukturze miasta – wymagają bardziej ekonomicznego wykorzystania przestrzeni oraz dostosowania funkcji i sposobu zagospodarowania do położenia i lokalnych uwarunkowań.
6. Przestrzenie publiczne o podstawowym znaczeniu w tworzeniu i podnoszeniu jakości wizerunku miasta – wymagające nowego ukształtowania.
7. Przestrzenie otwarte o wybitnych walorach przyrodniczo – krajobrazowych, predysponowane dla rozwoju funkcji rekreacyjno – wypoczynkowej i sportów kwalifikowanych.